

Mlčení.

Probleskne-li v tobě myšlenka, zadrž ji a nepronášej ji ihned. Ale živ ji, protože ona se zhutní zadržením v mlčení a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlak a zhuštění zplodí vlastnost magnetické účinnosti podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Stejnorodé myšlenkové formy se tím navzájem všestranně přitahují, spojují a zesilují tím vždy více sílu vlastní, původní myšlenky. Při tom působí tak, že původně vytvořený myšlenkový útvar se připojením cizích útvarů obrousí, pozmění a dostává se mu měnivé podoby, až pak úplně uzraje. Vše to cítíš dobře v sobě, ale myslíš stále, že to je pouze a zcela jen tvé vlastní chtění. ***Nedáváš však do žádné věci jenom své vlastní chtění, nýbrž máš vždy při něm i cizí!***

Co ti říká tento pochod?

Že něco dokonalého může býti vytvořeno jen sloučením četných jednotlivostí! Vytvořeno? Je to správné? Ne, jenom zformováno! Neboť není nic skutečně nového k vytvoření. Při všem jedná se vždy jen o nové utváření a zformování, poněvadž všechny jednotlivosti ve velikém díle stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají býti jen použity a dány do služeb na cestu ke zdokonalení. To nastává sloučením a soustředěním.

Sloučení! Nepřecházej přes to lehce, ale snaž se zahloubati do tohoto pojmu a uvědom si, že zralosti a dokonalosti se dosáhne jen sloučením. Tato zástava spočívá v celém stvoření

jako poklad, který chce býti nalezen a vyzvednut! Je těsně spojena se zákonem, že jen dáváním možno také přijímat! Čeho je nutně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? K jejich prožití? – Lásky! A proto jest v tajích velikého bytí láska jako nejvyšší síla, jako neomezená moc!

Tak jako slučování při jediné myšlence utváří, brousí a formuje, tak je tomu s člověkem samotným a s celým stvořením. Také ve stvoření vznikají nové útvary nekonečným slučováním stávajících jednotlivých forem silou chtění. Je to cesta k dokonalosti.

Dokonalost nemůže ti poskytnout jednotlivec, nýbrž jen celé lidstvo v různosti své povahy a vlastností! Každý jedinec má něco, co nutně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který nezná již pozemských žádostí, miluje celé lidstvo, ne jednotlivce. Jedině celé lidstvo může dát zaznívat strunám jeho zralé duše, očistou obnaženým, v akord nebeské harmonie. On má harmonii v sobě a proto zachvívají se všechny struny!

Zpět k myšlence, která k sobě přitahovala cizí myšlenkové útvary a stávala se tím stále silnější: Konečně se myšlenka v pevně semknutých mocných vlnách přelije přes tebe, pronikne aurou tvé osoby a působí svým vlivem na další okolí.

To nazývá lidstvo osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: „Ty něco vyzařuješ!“ Podle zvláštní povahy a svéráznosti je to buď příjemné nebo nepříjemné, přitažlivé nebo odpuzující. Tak se to pociťuje!

Ty ovšem nevyzařuješ nic. Vznik a vytvoření těchto pocitů

u druhých lidí má svůj původ v tom, že ty přitahuješ magneticky všechno duchovně stejnorodé k sobě. A toto přitahování tvé nejbližší okolí pociťuje. Avšak i v tom je zvrtné působení. V tomto spojení vycítí druhý pak zřejmě tvou sílu a tím se probouzí „sympatie“.

Měj vždy před očima: Všechno duchovní, našimi pojmy vyjádřeno, jest magnetické. Také je ti známo, že silnější přemáhá vždy slabší tím, že je přitahuje a vstřebává. Tím je „chudému (slabému) vzato ještě i to málo, co má“. Stává se odvislým.

Není v tom žádného bezpráví, ale děje se tak podle Božských zákonů. Člověku je třeba jen se vzpružit, správně chtít a je před tím ochráněn.

Namítneš patrně nyní otázku: Co potom, až všichni budou chtít býti silnými? Když nikomu nebude již co vzítí? Pak, milý příteli, **stane se to dobrovolnou výměnou**, jejímž základem jest zákon, že přijímati lze jen tehdy, když se dává. Proto nenastane stagnace, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se stává, že z lenosti jsou mnozí duchem odvislí a nemají ani schopnosti vytvářeti vlastní myšlenky.

Nutno zdůrazniti, že se přitahuje jen stejnorodé. Odtud přísloví: „Rovný rovného si hledá. Tak se najdou vždy pijáci, „sympatie“ mají k sobě kuřáci, hráči, žvanilové atd. Avšak i ušlechtilí sdružují se k vznešenému cíli.

To pokračuje však dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se konečně také **fyzicky**, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného. Při tom musíme bráti v úvahu zákon zpětného

účinku, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem a v tomto spojení vyvolává zpětná záření.

Mluvím zde vždy jen o **skutečných** myšlenkách, které v sobě mají životní sílu duševního cítění. Nemluvím o plýtvání silou mozkové substance, která ti byla svěřena jako nástroj a jež sama vytváří, jen prchavé myšlenky, jevící se jen jako nejasné páry v divokém zmatku, které na štěstí záhy se rozptýlují. Takové myšlenky stojí tě jen čas a sílu a promrháváš jimi svěřený ti statek.

Když na příklad vážně o něčem hloubáš, stane se mocí mlčení tato myšlenka v tobě silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné a tím se oplodňuje. Dozrává a překročuje rámec obyčejného. Proniká tím dokonce i do jiných sfér, odkud se jí dostává přílivu vyšších myšlenek ... inspirace! Proto musí při inspiraci základní myšlenka vycházeti vždy od tebe samotného, na rozdíl od mediality. Musí sama vytvořiti most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z pramene. Inspirace nemá proto nic společného s medialitou. Myšlenka v tobě dozrála. Přistupuješ k uskutečnění a **svou silou zhuštěno přivádíš** k provedení to, co již dříve se vznášelo ve vesmíru v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem vytváříš spolu s duchovně dávno stávajícím slučováním a zhušťováním **novou formu!** Tak mění se v celém stvoření stále jen formy, protože vše ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se zmatených myšlenek a veškeré plochosti v myšlení. Povrchnost se zde trpce mstí, protože tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů. Tím stáváš se velmi snadno mrzutým,

rozmarným a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Chováš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, nutí nahromaděná síla na konec také k uskutečnění. Vždyť vznik a postup všeho odehrává se úplně duchovně, protože **každá síla jest jen duchovní!** Co se pak stává pro tebe viditelným, jsou jen poslední projevy a účinky předchozího duchovně magnetického postupu, který se dokonává trvale stejnoměrně podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a když myslíš a cítíš, dostane se ti záhy důkazu, že všechen vlastní život může býti ve skutečnosti jen **život duchovní**, a že jedině v něm je původ a vývoj. Musíš dojíti k přesvědčení, že všechno, co vidíš tělesným zrakem, jsou skutečně jen výsledky věčně usilujícího ducha.

Každý čin, ba i nejmenší hnutí člověka jsou vždy předem duchovně chtěny. Těla jsou při tom jen duchovně oživenými nástroji a samy teprve doznaly zhutnění silou ducha. Tak je tomu i se stromy, kameny a s celou zemí. Vše je oživeno, vším proudí a vše pohání tvůrčí duch.

Ale protože je veškerá hmota, tedy vše pozemsky viditelné, jen výsledkem duchovního života, nebude ti za těžko pochopit, že podle druhu nás **nejblíže** obklopujícího duchovního života vytvářejí se i **poměry pozemské**. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Moudrým zařízením stvoření dána jest lidstvu síla, aby si samo v tvůrčí samostatnosti vytvářelo své poměry a to silou Stvořitele samotného. Blaze člověku, používá-li této síly jen k dobrému! Běda však, dá-li se svěsti, aby ji užíval ke zlu!

Duch jest u lidí jen obklopen a zatemněn pozemskými

žádostmi, které lpí na něm jako strusky, zatěžují a strhují ho. Jeho myšlenky jsou jen činy vůle, v nichž spočívá síla ducha. **Člověk se může rozhodnouti, aby myslel dobře nebo zle a může proto Božskou sílu řídit k dobru nebo ke zlu!** V tom spočívá člověkova zodpovědnost, neboť za to ho nemine odměna nebo trest, protože všechny následky myšlenek vrací se k východisku ustanoveným zvratným působením, které nikdy neselže a jest zcela nepošinutelné a tedy neúprosné. Tím i neúplatné, přísné a spravedlivé! Nepraví-li se totéž i o Bohu?

Nechtějí-li dnes mnozí protivníci víry ničeho věděti o Božství, nemůže to pranic změnit na skutečnostech mnou zde uvedených. Lidem je třeba jen vypustit slůvko „Bůh“ a zahloubat se vážně do vědy a pak najdou **přesně totéž**, jenomže vyjádřeno jinými slovy. Není pak směšno ještě se o to přít? Žádný člověk nemůže obcházet přírodní zákony. Nikdo nemůže plovati proti jejich proudu. Bůh jest síla, která pohání přírodní zákony. Je to síla, které dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž **účinky** musí viděti, cítiti a pozorovati každý denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, pakliže jen viděti **chce**. Musí je viděti v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, který se dere z pupenu ke světlu. Není to slepota, trvale se tomu protivit, zatím co každý – i sami ti tvrdošíjní popěrači – existenci této síly potvrzuje a uznává? Co je to tedy, co jim brání, aby tuto uznanou sílu zvali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo jistý stud, když by se museli přiznat, že po celou tu dobu zatvrzele snažili se zapřít něco, čehož existence jim byla vždy jasna?

Snad nic z toho. Příčina je v tom, že se lidstvu z tak mnoha stran předkládaly pitvorné obrazy velikého Božství, s nimiž při

vážném bádání nemohlo souhlasiti. Všeobsáhlá a všechno pronikající síla Božství nutně se zmenší a znehodnotí při pokusu vtlačiti ji v obraz!

Při hlubokém přemýšlení nelze žádný obraz uvést s ní v soulad! Právě proto, že každý člověk chová v sobě myšlenku Boha, brání se v předtuše proti omezení té velké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a která ho řídí.

Dogma nese vinu na veliké části těch, kdo ve svém odporu snaží se překročit každý cíl, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ale není daleka hodina, kdy nadejde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládati slova Spasitelova a správně chápati jeho veliké dílo Vykoupení. Neboť Kristus přinesl nám vykoupení z temnot, ukázav nám cestu k Pravdě, cestu k světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení.

Pravda nebyla nikdy jiná, než byla tehdy a je dnes a bude ještě za deset tisíc let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávati zákony, jež jsou zapsány ve velké knize celého stvoření. Podrobiti se jim znamená milovati Boha! Pak nepřivádíš již do harmonie žádný nesouzvuk, ale přispíváš k tomu, aby v plnou výši dospěl šumný akord!

Řekneš-li tedy: Podrobuji se dobrovolně stávajícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, anebo mluvíš-li: Odevzdávám se do vůle Boha, který se projevuje v přírodních zákonech, anebo oné nepochopitelné síle, která pohání přírodní zákony ... je tu nějaký rozdíl v účinku? Síla je tu a ty ji uznáváš.

Musíš ji uznati, protože ti nic jiného nezbyvá, jakmile jen poněkud přemýšlíš ... a tím uznáváš svého Boha Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení. Nezneužívej ji proto ke zlému, ale myslí dobré! Nezapomínej nikdy: Plodíš-li myšlenky, používáš Božské síly, se kterou můžeš dosíci nejčistšího a nejvyššího!

Pamatuj při tom vždy, že všechny následky tvého myšlení vrací se vždy k tobě podle síly, velikosti a rozsahu **účinku** myšlenek v dobrém i zlém.

Protože však myšlenka je duchovní, vrací se následky také **duchovně**. Zastihnou tě proto buď zde na zemi nebo až po tvém odloučení v duchovnu. Protože jsou duchovní, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, že **rozkladem nezbavíš se odplaty**. Odměna ve vracejícím se účinku dostaví se jistě, dříve nebo později, zde nebo tam. Se všemi svými skutky setrváváš v duchovním spojení, neboť i pozemské hmotné skutky mají duchovní původ ve zplozené myšlence a trvají i tehdy, když zašlo všechno pozemské. Proto praví se správně: „Tvoje skutky na tebe čekají, nestihla-li tě dosud ve zpětném účinku odplata.“

Jsi-li při zpětném účinku dosud zde na zemi, nebo jsi-li zde již opět znovu, projeví se pak síla následků z duchovna **podle jejich druhu**, buď jako dobré nebo zlé na poměrech, ve kterých žiješ, neb na tvém okolí, nebo přímo na tobě, na tvém těle.

Budiž zde znovu zvlášť poukázáno na to: **Vlastní pravý život odehrává se v duchovnu!** A to nezná času, ani prostoru a proto ani žádného odloučení. Přesahuje pozemské pojmy. Z toho důvodu zastihnou tě následky, nechť jsi kdekoliv. Stane se tak

v době, kdy podle věčného zákona účinek vrací se k východisku. Nic se při tom neztrácí, vše přijde jistě.

Tím řeší se tak často kladená otázka, jak to přijde, že zřejmě dobrým lidem je v pozemském životě těžce trpěti, takže se na to hledí jako na bezpráví. **To jsou odplaty, které je musely stihnouti!**

Znáš nyní řešení této otázky, protože tvé dočasné tělo nehraje při tom žádnou roli. Vždyť tvé tělo nejsi ty sám, není to celé tvé „já“, ale jen nástroj, který jsi sobě zvolil, nebo který jsi byl nucen přijmouti podle stávajících zákonů duchovního života, které můžeš jmenovati také zákony kosmickými, zdá-li se ti to takto srozumitelnějším. Dočasný pozemský život jest jen krátkou pídí tvého vlastního skutečného bytí.

Je to zdrcující myšlenka, kdyby při tom nebylo žádného uniknutí, žádné moci, která působí proti tomu jako ochrana. Jak mnohý musel by zmalomyslnět, když se probudí k duchovnu, a přáti si, aby raději ještě spal ve staré hlouposti. Vždyť neví, co vše na něho čeká, co ještě ho stihne v jeho zvratném působení z dřívějška! Anebo, jak lidé říkají: Co bude muset napravit.

Ale buď bez starostí! S probuzením jest ti v moudrém zařízení velkého stvoření ukázána i cesta onou **silou dobrého chtění**, na kterou jsem již zvláště poukázal a která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy. I to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění šíří kolem tebe kruh, který jest schopen způsobiti rozklad hrnoucího se zla, nebo aspoň ve veliké míře, je oslabiti. Chrání tě právě tak, jako zeměkouli vrstva vzduchová. Ale síla dobrého chtění, tato silná ochrana, pěstuje a podporuje se mocí mlčení.

Proto k vám, kteří hledáte, znovu naléhavě volám:

Udržujte krb svých myšlenek čistým a cvičte se v první řadě ve veliké moci mlčení, chcete-li se dostatí vzhůru!

K tomu ke všemu vložil Otec sílu již do vás. Vám je třeba jí jen využití!